

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 174/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., K., a A. T., K., obaja zastúpení advokátkou JUDr. D. S., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Obvodným pozemkovým úradom K. v konaní vedenom pod sp. zn. 6/95 – PÚ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. a A. T. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2008 doručená sťažnosť J. K., K., a A. T., K. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Obvodným pozemkovým úradom K. (ďalej len „pozemkový úrad“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6/95- PÚ.

Sťažovatelia uviedli, že 30. januára 1992 si uplatnili u právneho predchodcu odporcu nárok podľa ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov na vydanie pozemku pôvodnej parcely č. 2318 o výmere 3908 m², vedenej v pozemnoknižnej vložke č. 46561 v kat. území K., ktorej časť v súčasnosti tvoria parcely č. 5 1735/1, 1735/4, 1735/6 a 1735/ 7 o celkovej výmere 1180 m², ktoré sa užívajú ako záhrady, a nie sú zastavané, a o uplatnenom nároku odporca rozhodol svojím rozhodnutím zo 17. januára 1995 sp. zn. 6/95-PÚ. Proti tomuto rozhodnutiu podali sťažovatelia 20. februára 1995 opravný prostriedok. Opravný prostriedok sťažovateľov predložil odporca na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) až v roku 2005, t. j. po viac ako desiatich rokoch krajský súd o opravnom prostriedku sťažovateľov rozhodol rozsudkom z 13. februára 2007 sp. zn. 2 Sp 28/2005 tak, že zrušil rozhodnutie odporcu zo 17. januára 1995 sp. zn. 6/95-PÚ a vrátil ho odporcovi na ďalšie konanie.

Sťažovatelia podali 5. septembra 2007 krajskému súdu žalobu proti nečinnosti odporcu. Krajský súd žalobu sťažovateľov uznesením sp. zn. 7 S/86/2007 z 19. decembra 2007 zamietol. Podľa názoru sťažovateľov hodnotil krajský súd len časť správneho konania, t. j. dobu od rozsudku krajského súdu z 13. februára 2007 sp. zn. 2 Sp 28/2005, keď odporca začal konať a konal vo veci, avšak správne konanie pred odporcom prebieha celkom 16 rokov, čo krajský súd prehliadol. Konanie dodnes nie je právoplatne skončené rozhodnutím odporcu, ani právoplatným rozsudkom krajského súdu.

Sťažovatelia preto zastávajú názor, že ich základné právo zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru sú dlhodobo porušované, a preto sa považujú za obeť porušenia ich základných práv.

Z týchto dôvodov sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Obvodný pozemkový úrad K. porušil základné právo sťažovateľov J. K. a A. T. v konaní vedenom pod sp. zn. 6/95, aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a aby sa ich vec prejedнала v primeranej lehote, zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Obvodnému pozemkovému úradu K. prikazuje konať v konaní sp. zn. 6/95 bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľom J. K. a A. T. sa priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume 200.000.- Sk (slovom: dvestotísíc slovenských korún), ktoré je odporca povinný každému z nich vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Obvodný pozemkový úrad K. je povinný vyplatiť J. K. a A. T. 11.000.- Sk - na účet ich právnej zástupkyne JUDr. D. S., do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľov zistil nasledovné:

Sťažovatelia sa skoršou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 11. septembra 2007 už domáhali vyslovenia ich základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní pozemkového úradu vedenom pod sp. zn. 6/95-PÚ. O ich sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením z 19. septembra 2007 č. k. IV. ÚS 222/07-8 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Rozhodnutie ústavný súd odôvodnil najmä tým, že podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon, pričom sťažovatelia využili svoje oprávnenie iniciovať konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku podaním návrhu na začatie konania na krajskom súde z 5. septembra 2007. (Vec bola vedená pod sp. zn. 7 S/86/2007 a krajský súd svojím uznesením sp. zn. 7 S/86/2007 z 19. septembra 2007 žalobu sťažovateľov zamietol).

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu 11. januára 2008 sťažovatelia namietajú, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 7 S/86/2007 hodnotil len časť správneho konania (dobu od rozsudku krajského súdu z 13. februára 2007 sp. zn. 2 Sp 28/2005), avšak správne konanie na pozemkovom úrade trvá celkovo 16 rokov.

Podľa zistenia ústavného súdu vo veci rozhodnutej ústavným súdom 19. septembra 2007 vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 222/07 vystupujú identickí účastníci konania, identické sú aj namietané základné práva a tiež orgán, ktorý je sťažovateľmi označený ako porušovateľ ich základného práva ako v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 11. januára 2008.

Len z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietajú, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 7 S/86/2007 nerozhodoval o nečinnosti správneho orgánu počas celého 16-ročného obdobia správneho konania, ale len o určitom úseku tohto konania.

Zo spisového materiálu krajského súdu týkajúceho sa veci ústavný súd zistil, že krajský súd sa v rámci konania o žalobe sťažovateľov na nečinnosť orgánu verejnej správy z 5. septembra 2007 oboznámil s úplným administratívnym spisom pozemkového úradu a na základe vyhodnotenia jeho celého priebehu rozhodol o žalobe sťažovateľov.

Ústavný súd konštatuje, že proti namietanému porušeniu základných práv a slobôd sa sťažovatelia mali možnosť domôcť ochrany využitím im dostupným a aj účinných prostriedkov nápravy. Skutočnosť, že výsledok využitia týchto prostriedkov nápravy (žaloba na nečinnosť orgánu verejnej správy podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku) nezodpovedá predstavám sťažovateľov, nezakladá právomoc ústavného súdu konať vo veci, v ktorých podľa princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) rozhoduje iný súd.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2008